

PRILOGA „ZVONČKU“

In ga bom!

Spisal Igor.

In ga bom . . . in ga bom . . . in ga bom! . . .

Tako je sklenil Kobetov Poldek kar pred tablo v šoli.

Pa kaj se je vendar zgodilo?

Imeli so računstvo, in Kobetovega Poldka je poklical go-spod učitelj k tabli, da pokaže, koliko se je naučil računstva čez praznike. Bil je namreč Kobetov Poldek posebno slab računar, in pred prazniki mu je dejal gospod učitelj: »Glej, sedaj boš imel toliko lepega časa. Pa vzemi časih računico v roke, da ti pojde računanje lažje izpod rok in da ne boš vedno zaostajal za drugimi svojimi součenci.«

Ali učiteljeve besede so bile bob v steno. Kobetov Poldek se ni dosti brigal med prazniki za računico; kakor jo je položil v kot na polico, tako je tam lepo v miru ležala, dokler je ni zopet vzел s sabo v šolo. Kdo bi se pa tudi kepal in kdo bi postavljал snežene može, če bi se učil Kobetov Poldek računstva? Ha, le povejte mi!

Kobetov Poldek se torej ni nič učil računstva. Gospod učitelj pa je bil radoveden in ga je poklical k tabli. In vprašal je Kobetovega Poldka: »Tinček dobi za god od očeta 5 pisank, od matere 4 pisanke in od sestre 3 pisanke. Koliko pisank dobi Tinček?«

Poldek gleda in gleda, pa ne ve, kako in kaj . . .

»Joj, prijatelj, ti si se pa mnogo učil!« pravi gospod učitelj in mu izkuša pomagati: »Kaj pa moraš storiti, če hočeš zvedeti, koliko pisank dobi Tinček?«

Poldek pomišlja in reče naposled: »Množiti moram!«

»Hencejte, ti si pa računar!« se zasmеje gospod učitelj, in z njim se zasmеjejo vsi učenci, kolikor jih je bilo v šoli.

E, jej! To je pa Poldka jezilo! Kar zaškrípал je z zobmi in jezno pogledal doli po učilnici. In kaj zagleda? Tam v prvi klopi sedi Drobantov Lojzek — ta žaba — kakor mu je vedno dejal Poldek zavoljo tega, ker je bil Lojzek majhen. A bil je vzlic temu prebrisan in dober računar. In Drobantov Lojzek se mu posmehuje in mu striže korenček . . .

Tedaj bi ga bil nalomastil, da bi mu pokale kosti!

In ker ni mogel Poldek nikakor izračunati naloge, vpraša gospod učitelj, obrnjen proti vsem učencem: »Kdo pa zna?«

Hej, koliko rok se dvigne!

A tudi Drobantov Lojzek jo drži kvišku. In gospod učitelj pokliče ravno njega, in Drobantov Lojzek se odreže moški: »Tinček dobi 12 pisank za god!«

»Poglej«, pravi nato gospod učitelj, »Drobantov Lojzek je mnogo manjši in mlajši od tebe, pa zna, česar ti ne veš! Ali te ni nič sram?«

In Kobetovega Poldka oblije rdečica in sklene: »In ga bom . . . in ga bom! . . .«

Ali tistega dne ga ni mogel, ker je ostal v šoli ter se moral učiti računstva.

Sklenil pa je, da se maščuje drugi dan. Zvečer obišče Tanckovega Nacka in mu reče: »Glej, Nacek, tistega-le Drobantovega Lojzka pa moramo jutri zjutraj, ko pojde v šolo, dodobra okepati.«

In Tanckov Nacek, ki ni bil za las boljši od Kobetovega Poldka, je bil precej zadovoljen s Poldkovim predlogom in reče: »Če ni drugače, pa ga bomo!«

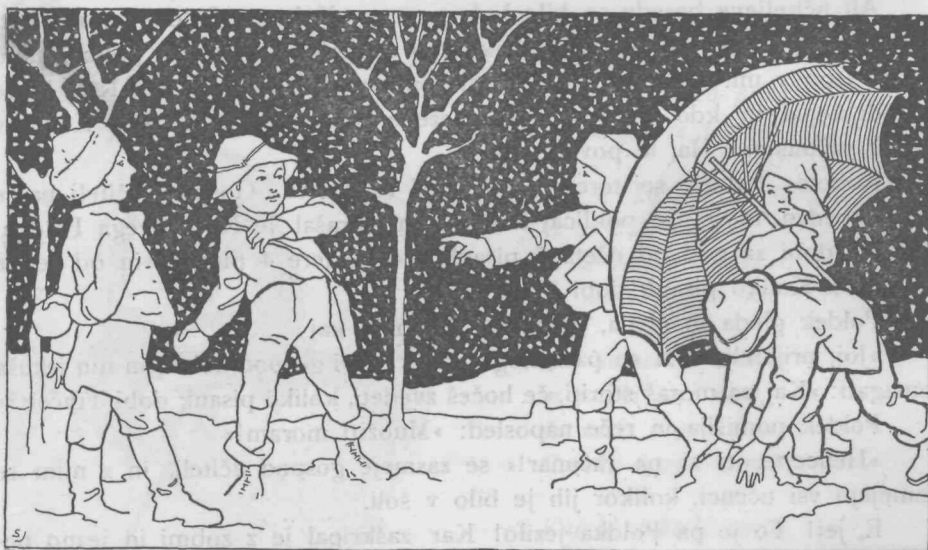
In Poldek pristavi: »A pošteno, to ti rečem!«

»Tako, da bo pomnil«, pritrди Nacek.

* * *

Drugega dne sta čakala Kobetov Poldek in Tanckov Nacek za voglom Drobantovega Lojzka — vsak z debelo kepo v roki.

Lojzek se odpravi z doma, razpne dežnik — ker je močno snežilo — in gre počasi proti šoli. Spotoma se mu pridružita Veseličev Francek in Kamenškov Oskar, in vsi trije jo mahajo brez najmanjše slutnje proti šoli.

Ali komaj dospó do Kobetovega vogla — šop! — pa prileti Drobantovemu Lojzku kepa v levo lice. Lojzek se prestraši, si pogrebe sneg z lica in obrne dežnik v ono stran, odkoder je priletela kepa.

Sovražniki se spogledajo in izpoznajo.

Veseličev Francek hitro izpozna položaj in se skloni k tlom, da si stesti kepo, Kamenškov Oskar pa stopi proti Kobetovemu Poldku in zakriči na ves glas: »Kaj pa hočeš, nasilnik?«

»To hočem!« reče oni in zamahne drugič.

Tanckov Nacek pa tišči kepo na hrbtu, češ: »Kadar bo sila, pa bom udaril tudi jaz!«

In začel se je boj! Kepe so frčale semintja, se razpršavale na hrbtih, licih, torbica, glavah . . . »Kamor pade — pade«, so menili bojevalci in lučali sneg drug v drugega, da se je kar prašilo. V tem srditem boju so seveda prečuli, da je odbila ura že davno devet, da se je torej pouk že začel.

Ob cesti pa je odmetaval sneg stari Robas in je videl ta ljuti boj. Ko se mu je zdelo dovolj, je zakričal z mogočnim glasom: »Hoj, tepčarija! Ali se ne poberete v šolo? Aló, sicer vas naženem z lopato!«

In mladi junaki so se zbalí Robasove lopate in so jo odkurili v šolo.

Tam pa se je začelo veliko izpraševanje. In konec je bil ta, da so bili vsi zaprti: Lojzek in njegova prijatelja — ker so zamudili šolo — po pol ure, a Kobetov Poldek in njegov prijatelj Nacek pa kar čez poldne. Pravijo, da sta obedovala ocvrte cveke in žaganje v omaki.

Najboljše kosilo pa sta prejela doma, ko sta prišla popoldne iz šole. Bilo je to dobro kosilce zabeljeno z brezovo mastjo.

Ali je jima šlo v slast, mi nista povedala.

Bolna mati.

Pravljica. Pisal *Peter Petrovič*.

Večer je prihajal . . . Pokoj je padal na zemljo. Spuščal se je na široke poljane, koder so klanjale pisane cvetice svoje glavice. Spuščal se je na visoka drevesa in nizke grmiče, koder so potihnile žvrgoleče ptičice, se stiskale v topla gnezdeca in sladko zadremale. Spuščal se je na dvore, koder je potihnilo čivkanje piščet in kokodakanje kokoši. Spuščal se je v hleve, koder je polegla dobra domača živina na nastlana tla. Spuščal se je v hiše, koder so se pridni ljudje priporočali božjemu varstvu in se izročali v sladko objetje dobrodejnega spanja.

Večer je prihajal tako tih in sladak, tako lep in veličasten . . . Pokoj je padal na zemljo vsepovsod . . . Spuščal se je na šumna mesta in tihe vasi, spuščal se je na ponižne kočé in ponosne cerkve. Tu so plapolale večne luči kot goreča srca, ki pošiljajo svoje molitve k Njemu, ki pošilja večer, pokoj in srečo . . .

In visoko na nebu je zatrepetalo milijon zvezdic, da se ti je zdelo, kakor da bi se odprla božja okenca, skozi katera gleda Kralj nebes in zemlje doli na nas, na naša početja, na naše misli in želje . . .

Samo nekam ni bilo pokoja, a tudi tjakaj je gledalo božje oko. Samo nekam ni bilo pokoja — ni ga bilo v borno kočó koncem vasi. Tam je